

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥΡΑΝ ΤΗΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ

Ἡ Κυριακή, 23^η Μαΐου/ 5^η Ἰουνίου 2022, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ὡς Κυριακή τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ Ἀ΄ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον συνελθόντων, καταδικασάντων τὸν Ἄρειον καὶ θεσπισάντων τὸ ὁμοούσιον τοῦ Υἱοῦ μετὰ τοῦ Πατρὸς ὡς ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς Πίστεως.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐωρτάσθη εἰς ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πατριαρχείου πανηγυρικῶς, ὁμοίως δὲ καὶ εἰς τὸν ἱερόν Ναόν τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου τῆς Κοινότητος Τουράν τῆς Γαλιλαίας, πλησιοχώρου τῆς κώμης τῆς Κανᾶ, λειτουργούντος καὶ Προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καὶ συλλειτουργούντων Αὐτῷ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφίτῶν Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Κλαυδίου, τοῦ Προϊσταμένου τῆς Κοινότητος ταύτης Πρεσβυτέρου π. Σπυρίδωνος, τοῦ π. Συμεὼν καὶ ἄλλων Ἀραβοφώνων καὶ Ρωσοφώνων ἱερέων, ψαλλόντων τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀρτεμίου ἡγουμένου τῆς Χάϊφας ἐλληνιστί καὶ τῆς χορωδίας τῆς ἐνορίας ταύτης ἀραβιστί, παρουσίᾳ τοῦ Ἑλλήνος Προξένου εἰς τὴν Χάϊφαν κ. Κωνσταντίνου Ζηνοβίου καὶ συμμετέχοντος τοῦ Ὀρθοδόξου πληρώματος τῆς ἐνορίας αὐτῆς, τὴν ὁποίαν εἰς τὸ παρελθόν διηκόνησαν καὶ Ἀγιοταφῖται Πατέρες ὡς ὁ Ἀρχιμανδρίτης Τιμόθεος καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰλαρίων.

Πρὸς τὸ εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ὅλην συγκροτήσαντες τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην καὶ τῷ θείῳ Πνεύματι συνδιασκεψάμενοι, τὸ μακάριον καὶ σεπτὸν Σύμβολον οἱ σεπτοὶ Πατέρες θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα τῷ Γεγεννηκότι Συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκδιδάσκουσι καὶ παναληθῶς ὁμοούσιον ταῖς τῶν Ἀποστόλων ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς οἱ εὐκλεεῖς καὶ πανόλβιοι ὄντως καὶ θεόφρονες», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος ὠδήγησε τοὺς πόδας ἡμῶν ἐν τῇ πόλει ὑμῶν Τουράν τῆς Γαλιλαίας, ἵνα συνορτάσωμεν σήμερον, Κυριακὴν ἐβδόμην ἀπὸ τοῦ Πάσχα τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ θεοφόρων Πατέρων, τῷ 325 μ.Χ.

Οὗτοι οἱ θεοφόροι Πατέρες τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ διὰ τῶν χειρῶν τῶν πνευματοφόρων Ἀποστόλων ἀνεδείχθησαν γνήσιοι διάδοχοι τῶν μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ καὶ κατεστάθησαν Ποιμένες καὶ διδάσκαλοι τῆς

Ἐκκλησίας, ὡς «γνησιώτατοι δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ καί ἐπόμενοι ταῖς διδαχαῖς τῶν Ἀποστόλων», ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός.

Τό σημερινόν Εὐαγγελικόν ἀνάγνωσμα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου ἀφορᾷ τήν Ἀρχιερατικὴν προσευχήν, τήν ὁποίαν ἀπευθύνει ὁ Κύριος εἰς τόν Θεόν Πατέρα Αὐτοῦ ὑπέρ τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ λέγων: «Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτούς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὥσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς· ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτούς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὐδὲ δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καί οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ γραφή πληρωθῇ· νῦν δέ πρὸς σέ ἔρχομαι, καί ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχωσι τήν χαράν τήν ἐμήν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς».

Εἰς τήν προσευχήν Αὐτοῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός παρακαλεῖ τόν Θεόν Πατέρα Αὐτοῦ, ἵνα οἱ μαθηταὶ Αὐτοῦ, ἀφ' ἐνός μὲν παραμείνουν ἠνωμένοι μετ' Αὐτοῦ ἀλλὰ καί μεταξύ των, ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης κατὰ τό πρότυπον τῆς ἐνώσεως Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ καί τοῦ Πατρός Αὐτοῦ· ἀφ' ἑτέρου δέ παρακαλεῖ τόν Πατέρα Αὐτοῦ, ἵνα ἔχουν μέσα τους τελείαν τήν χαράν, πού αἰσθάνεται ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἐπανερχόμενος πλησίον τοῦ Θεοῦ Πατρός Αὐτοῦ. Ἑρμηνεύων τόν Κυριακόν λόγον: «ἵνα ἔχωσι τήν χαράν τήν ἐμήν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς», (Ἰωάν. 17,13), ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας διερωτᾷται λέγων: «τίς οὖν ἡ πεπληρωμένη καί τελεία χαρά; Τό εἶδέναι καί πιστεύειν οὐχ ὅτι μόνον καθ' ἡμᾶς ἦν ἄνθρωπος ὁ Χριστός, ἀλλ' ὅτι μετὰ τοῦ εἶναι καθ' ἡμᾶς δίχα [χωρίς] μόνης ἁμαρτίας καί Θεός ἐστὶν ἀληθινός».

Ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαιτέρως τήν μνήμην τῶν ἁγίων Θεοφόρων καί πνευματοφόρων Πατέρων, διότι οὗτοι ἠγωνίσθησαν ὡς ἄλλοι Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ διὰ τήν ἐνότητα τῆς πίστεως, δηλαδή τήν σταθερότητα τῆς πίστεως καί βεβαίως τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας τόν Θεσμόν αὐτῆς ὅλον συγκροτεῖ τό Ἅγιον Πνεῦμα.

Οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐδογμάτισαν Ἐνα Τριαδικόν Θεόν, «Τριάδα μίαν, ἀπαράλλακτον οὐσίαν τε καί θεότητα», «Πατρός καί Υἱοῦ καί Πνεύματος Ἁγίου, μίαν οὐσίαν καί φύσιν ἐδογμάτισαν καί τό μυστήριον τῆς θεολογίας, (δηλονότι τῆς ἁγίας Τριάδος) τρανῶς παρέδωκαν τῇ Ἐκκλησίᾳ», ὡς ἐναργέστατα ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας λέγων: «Τάς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύματος σάλπιγγας, τοὺς Θεοφόρους Πατέρας ἀνευφημήσωμεν τοὺς μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας μέλος ἐναρμόνιον, θεολογίας Τριάδα μίαν ἀπαράλλακτον οὐσίαν τε καί θεότητα, τοὺς καθαιρέτας Ἀρείου καί Ὁρθοδόξων προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας πάντοτε Κυρίῳ ἐλεηθῆναι τάς ψυχὰς ἡμῶν».

Οἱ ἐν τῇ Νικαίᾳ τῷ 325 συνελθόντες Πατέρες ἐν τῇ πρώτῃ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ καθήρεσαν ὡς γνωστόν τόν αἵρεσιάρχη Ἀρειον, διότι οὗτος καί οἱ ὁμόφρονες αὐτοῦ «ἠστόχησαν περὶ τήν ἀλήθειαν», (Β' Τιμ. 2,18). Διό καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, καλούμεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Παύλου, ὡς τοῦτο ἔπραξαν καί οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Πατέρες, ἵνα μετὰ προσοχῆς ἐνωτισθῶμεν τά πρὸς τόν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον θεόπνευστα ρήματα αὐτοῦ: «Σπούδασον σεαυτὸν δόκιμον παραστῆσαι τῷ Θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τόν λόγον τῆς ἀληθείας. Τάς δέ βεβήλους κενοφωνίας περιίστασο. Ἐπὶ πλεῖον γάρ προκόψουσιν ἀσεβείας καί ὁ λόγος αὐτῶν ὡς γάγγραινα νομὴν ἔξει», (Β' Τιμ. 2, 15-17).

Καί πράγματι, ἀδελφοί μου, ὡς γάγγραινα ἐξαπλοῦται εἰς τάς ἡμέρας μας ἡ

ἀσέβεια τῶν μηνυμάτων τῆς οὕτω καλουμένης Νέας Τάξεως, τοὔτέστιν τῆς Παγκοσμιοποιήσεως. Σκοπός δέ τῆς Νέας Τάξεως πραγμάτων εἶναι ἡ ἄρνησις τῶν ἀρχῶν καί ἡθικῶν σωστικῶν ἀξιῶν τοῦ Εὐαγγελίου, δηλονότι ἡ ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ· «καί ἐχαρίσατο ὁ θεός αὐτῷ ὄνομα τό ὑπέρ πάν ὄνομα», (Φιλ. 2,9). Ἡμεῖς δέν πρέπει νά φοβούμεθα, διότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός πρίν ἀποχωρισθῇ τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ καί ἀναληφθῇ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὑπεσχέθη αὐτοῖς λέγων «οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς, ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς», (Ἰωάν. 14, 18). «Δέν θά σᾶς ἀφήσω λοιπόν ὀρφανούς καί μόνους. Θά ἔλθω ἐντός ὀλίγου πλησίον σας, διὰ τοῦ ἄλλου τούτου Παρακλητοῦ, δηλονότι τοῦ Πνεύματος τῆς Ἀληθείας, τό ὁποῖον θά κατοικήσῃ ἐντός σας καί θά σᾶς ἐνώσῃ μαζί μου, ὡς μέλη ἰδικά μου».

Ἰδού λοιπόν διὰ τί ὁ Σωτήρ ἡμῶν ζητεῖ ἀπό τόν θεόν Πατέρα, ἵνα οἱ μαθηταί Αὐτοῦ «ἔχωσι τήν χαράν τήν ἐμήν», τοὔτέστιν τήν ἰδικήν Του, «πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς». Ὁ Χριστός εἶναι ἡ χαρά τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά καί ἡ χαρά τῶν ἀγαπώντων Αὐτόν καί κοινωνούντων τοῦ Τιμίου Αὐτοῦ σώματος καί αἵματος. Διό λέγει «εἰσελθε εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου», (Ματθ. 25, 23). Κατά δέ τόν θεῖον Παῦλον, «ὁ δέ καρπός τοῦ Πνεύματος», δηλονότι τοῦ Πνεύματος τοῦ Χριστοῦ καί συνεπῶς τοῦ Σώματος Αὐτοῦ, «ἐστίν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη...» (Γαλ. 5,22).

Τῆς χαρᾶς ταύτης τοῦ καρποῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπήλαυσεν ἡ ὑπερευλογημένη Θεοτόκος καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ὅτε τό μυστήριον τό ἀπό τῶν αἰώνων κεκρυμμένον ἀπό γενεῶν ἐπλήρωσεν ὁ Σωτήρ κατὰ τήν Ἀνάληψιν Αὐτοῦ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός: «Τήν γάρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς ὑπεραλγήσασαν, ἔδει καί τῇ δόξῃ τῆς σαρκός σου ὑπερβαλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς· ἥς καί ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς οὐρανοὺς ἀνόδῳ Σου, Δέσποτα, τό μέγα Σου ἔλεος, τό εἰς ἡμᾶς γεγονός δοξάζομεν». Προσέτι δέ τιμῶντες σήμερον τήν μνήμην τῶν θεοφόρων Πατέρων καί ἡμεῖς ταῖς θείοις αὐτῶν δόγμασιν ἐπόμενοι, βεβαίως πιστεύοντες λατρεύομεν σὺν Πατρί τόν Υἱόν καί τό Πνεῦμα τό Πανάγιον ἐν μιᾷ θεότητι Τριάδα ὁμοούσιον. Ἀμήν ἔτη πολλά». Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ἐπέδωσεν εἰκόνα πρὸς φύλαξιν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν.

Τῆς θείας Λειτουργίας ἀπολυθείσης, εἰς τήν παρατεθεῖσαν δεξίωσιν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε καί πάλιν ὡς ἔπεται:

«Κύριον τόν θεόν σου φοβηθήσῃ καί αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις καί πρὸς αὐτόν κολληθήσῃ καί ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ὁμῇ. Αὐτός καύχημά σου καί οὗτος θεός σου· ὅστις ἐποίησε τά μεγάλα καί ἔνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου» (Δευτ. 10, 20-21), λέγει ἡ ἁγία Γραφή.

Ἀξιότιμε Πρόεδρε καί τίμια μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Σεβαστοί ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί,

Ἡ σημερινή ἐόρτιος μνήμη τῶν ἁγίων ἐν Νικαίᾳ τῷ 325 συνελθόντων 318 Πατέρων ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ, τῇ συγκληθείσῃ ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς Αὐτοκράτορος τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Κωνσταντίνου ἐνέχει ἰδιαιτέραν σημασίαν δι' ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς, τοὺς διαβιοῦντας ἐν τῇ ἁγίᾳ Γῇ καί τῇ εὐρυτέρᾳ περιοχῇ τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Λέγομεν τοῦτο, διότι τό ὄντως ἱστορικόν καί μέγαλον γεγονός τῆς πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ἀφ' ἑνός μέν περιεχαράκωσε τήν ἀκρίβειαν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καί ἀφ' ἑτέρου δέ διεμόρφωσε τήν πολιτιστικήν καί ἔθνικο-θρησκευτικήν ταυτότητα τῶν πιστῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενική Σύνοδος εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία προσέδωκεν εἰς τήν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησίαν τήν ὀνομασίαν Ρωμαίικη (Roumīye) καί εἰς τούς πολίτας τῆς αὐτοκρατορίας τόν προσδιορισμόν Roum. Καί τοῦτο, διότι ἡ Ἐκκλησία οὕσα τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ καί φέρουσα τό ὄνομα Αὐτοῦ, δηλονότι συμφώνως τῷ κηρύγματι τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγοντος: «πάντες γάρ υἱοί θεοῦ ἐστε διά τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε· οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος οὐδέ Ἑλλήν, οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ· πάντες γάρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ὑπό τῶν θεοφόρων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαφυλαχθεῖσαν ἀνόθευτον ἀποστολικήν παράδοσιν τῆς πίστεως, ὡς καί τό πνευματικόν μέγεθος τῆς πολιτιστικῆς κληρονομίας τῆς Ρωμιοσύνης ἐνσαρκώνει καί τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, δηλονότι ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ἡ Μητέρα πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἡ διά μέσου τῶν αἰώνων ἀδιακόπως καί ζῶσα ἱστορική παρουσία τοῦ Ρωμαιορθόδου Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων ἀποτελεῖ ἀδιάψευστον μαρτυρίαν ἀφ' ἑνός μέν τῆς ἐπὶ τῆς ἀγίας Γῆς παρουσίας τῶν Χριστιανῶν καί ἀφ' ἑτέρου τοῦ ab antiquo ἱεροῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, τῆς τεθεμελιωμένης ἐπὶ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ ἀπό τά πέρατα τῆς Οἰκουμένης συναχθέντες θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐν Νικαίᾳ ἐδογμάτισαν τήν Ὁρθόδοξον ἡμῶν πίστιν καί θεολογίαν, τούτέστιν τό δόγμα τῆς ἀγίας Τριάδος διά τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί οὐχί διά στοχαστικῶν συλλογισμῶν καί φιλοσοφικῶν ἐπινοήσεων, ὡς λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «Ἡμεῖς θεολογοῦμεν οὐχί ἀριστοτελικῶς ἀλλ' ἀλιευτικῶς» (θεολογοῦμεν μέ τήν ἀπλότητα τῆς πίστεως τῶν ἀλιέων).

Ἡ ἀγία ἡμῶν τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀποτελεῖ ὄχι μόνον τό σημεῖον ἀναφορᾶς ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν, ἀλλά καί τήν ἐγγύησιν τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν, συμφώνως τῷ ῥήματι τοῦ Κυρίου: «Κἀγώ δέ σοι λέγω ὅτι σύ εἶ Πέτρος καί ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τήν Ἐκκλησίαν καί πύλαι ᾗδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», (Ματθ. 16, 18).

Ἐστω λοιπόν ὁ θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν καί ἡ Ἐκκλησία τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀναληφθέντος εἰς τούς οὐρανοὺς καί μή χωρισθέντος ἀφ' ἡμῶν τό καύχημα ἡμῶν. Ἐτεῖ πολλά καί εὐλογημένα. Ἀμήν».

Τήν μεσημβρίαν ἡ Κοινότης παρέθεσε τράπεζαν πρὸς τόν Μακαριώτατον καί τά μέλη τῆς Συνοδείας Αὐτοῦ.

Μετά τήν τράπεζαν, τό ζεῦγος Ἀμποῦ Ράμη καί Ἰμ-Ράμη ἐτίμησαν διά ποικιλίας ἐπιδορπίων τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν εἰς τήν οἰκίαν αὐτῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας